Recheşan Gheorghe – It's a long way to Kathmandu

1.

Deasupra uşii lăcuite în roşu, o inscripţie în relief, cu litere fiţoase, cât palma: PAWN HOUSE. Sub ea, Chinezul lipise un bilet pe care scria „amanetam organ & divers anatomic parte”. Exact sub W, la capătul unui lanţ atârna o minge de baschetball, vopsită în auriu, semnul amanetului, pentru idioţii care nu cunosc literele.

Lomis care nu era chinez, dar era chel, gras şi avea ochii îngustaţi din cauza pungilor de grăsime de sub ei, întocmai ca un chinez bătrân şi obez, tocmai vâra o lingură în bolul cu hot-sour-soup cu pui şi pe-tsai, iute de-ţi lua foc limba doar când te uitai la ea, când deodată bila aurie se mişcă, uşa scârţâi cu discreţie şi un tip deşirat, cam ponosit, îmbrăcat în gri, cu ochelari groşi îşi vârî mutra înăuntru.

„E deschis?” se sfârcâi slăbănogul trăgându-şi mucii intimidat de privirea oblică a lui Lomis.

„Sigur că-i deschis, altfel de ce mama-mamei-mă-sii aş sta aici”, se răsti Lomis.

Aburii iuţi cu miros de glutamat se ridicau lăptoşi spre bărbia lui cât un dos de cazma, iar tăiţeii unşi şi firicelele de varză luhang se sleiau în lingura suspendată.

„Ce vrei să amanetezi... rinichii? „întrebă lăsând tăiţeii să cadă în bol.

„Nu, spuse tipul în gri, am amanetat deja unu luna trecută!”

Lomis îşi scărpină guşa ornată cu peri rari şi roşcaţi. Pe nara stângă un furuncul înflorit, violaceu, sclipea ca un safir fals încrustat în buricul unei mulatre.

„Fumezi?”

„Două pachete pe zi”, răspunse celălalt.

„Ficatu? Preţu e-n creştere la bursa de organe...”

„Am ciroză”.

„Corneea?

Ochelarii cu lentile groase cât sticla din acvarii sclipiră dezaprobator.

„Sunt miop”.

Era decis să nu-l dezamăgească, asta era deviza lui, nu-i dezamăgi pe amărâţii care-ţi deschid uşa, oricât de rataţi ar părea ei, dar supa se răcea şi în afară de o afacere ratată nimic nu-l enerva mai mult decât o supă sleită.

„Atunci ce dracu’ ai de amanetat? Conform legii pentru protecţia sinucigaşilor, n-am voie să-ţi primesc în gaj, inima, creierul sau testiculele!”

Slăbănogul se aşeză pe scaunul din faţa lui, îşi desfăcu bluzonul şi se bătu cu degetele în stern.

„Sufletul, mon ami, vreau să-mi amanetez sufletul!”

Lomis scoase un formular şi pescui un creion cu fetru dintr-un pahar de plastic imprimat cu o reproducere a Palatului Armoniei Centrale.

„Cum îi zice sufletului?”

„Jurgis, Jurgis Sienasaitis”.

„Ce rahat de nume e ăsta, grecesc, portughez, malaez?”

„Lituanian”, spuse cel decis să-şi vândă sufletul, da’ vreau banii pe loc şi fără contracte sau porcării gen Faust, că nu ţine!”

Zâmbetul pe care-l afişă Lomis era mai fatal decât privirea ochi în ochi pe care o aruncă un constrictor unui şoricel.

„Ai răbdare, negociem corect. Ce grupă sanguină ai?”

„B pozitiv, dar ce contează”, se miră Jurgis.

Vârful frez al cariocii făcu un ies într-un pătrăţel al formularului.

„Asta e procedura, în caz că o mierleşti în timpul operaţiunii… profesia?”

„Şomer… când lucram eram poet de meserie!”

Ochişorii de porc vietnamez ai lui Lomis tresăriră defazat: întâi stângul, ca un brotac, apoi dreptul, mai holbat şi cu irisul verde-pal.

„Nasol… nu pot să-ţi ofer mai mult de o sută douăzeci”.

Celălalt se ridică indignat:

„Nu-i prea puţin, totuşi e vorba de un suflet?”

„Astea-s tarifele, uite aici: poet / muzician / actor / pictor: 100 biştari per gram de sufleţel, al tău cântăreşte maxim 1, 2 grame, aşa că fă socoteala!”

Slăbănogul-ochelarist se scotoci în buzunarele hanoracului, găsi o ţigară motolită, dar rămase cu ea neaprinsă în colţul gurii, fiindcă nu îi oferi nimeni foc.

„Asta e piaţa, se scuză Lomis, n-am ce-ţi face, dacă veneai cu un suflet de infractor, violator, investitor oneros ori barem de avocat îţi puteam oferi mai mult…”

„Fie, spuse Jurgis, da’ dacă fac rost de bani îl vreau înapoi!”

Lomis rânji amabil, în timp ce număra banii încet pe tăblia mesei.

„Fireşte, doar suntem casă de amanet onorabilă, nu scoatem sufletu’ din om decât la solicitări exprese!”

Mâna slăbănogului se întinse după bancnotele motolite, verzulii, dar laba lui Lomis îl stopă:

„Ne-ne-neah, gagiule, întâi marfa, pe urmă banii!”

Fiindcă se holbă nedumerit şi ridică din umeri, Lomis se aplecă gâfâind, scoase de sub masă un tub lung de sticlă dotat cu un piston şi un furtun din cauciuc roz şi-i comandă:

„Guriţa mare… hai, că nu doare, e o operaţie simplă!”

Îl apucă cu o labă de ceafă, iar cu cealaltă îi descleştă fălcile la fel de uşor cum desface un ţânc o

mandarină răscoaptă.

„Ceh dhacu fhaci, ceh eh hăsta?” hârâi Jurgis când maţul îi ajunse mai jos de omuşor.

„Un extractor des-spirit-ualizator made in taiwan... un pic rudimentar, dar funcţionează!”

Manevră brutal seringa, aspirând ceva din străfundurile insului, se auzi un fâşâit diafan, nedefinit, acesta se zbătu un pic ca un crap oglindă pe podeaua unei jonci, dădu ochii peste cap şi căzu ca un morman de boarfe cenuşii pe podea, horcăind, cu o spută sângerie la colţurile gurii. Lomis îi scoase scula din gâtlej, manevră pistonul în sens invers, introduse furtunul într-un şip, îl sigilă repede, apoi îi dădu două palme uşurele celui leşinat.

„Gata, campionule, te-am rezolvat... o să vezi, îţi va fi mult mai uşor de acu!”

2.

Jurgis ieşi, clătinându-se nesigur pe tălpile bocancilor scâlciaţi, cu ochii încă împăienjeniţi din cauza leşinului. Uşa roşie scârţâie din nou, închizându-se în urma lui, iar mingea aurită pendulă uşor cam la cinci palme deasupra creştetului său. Scoase dintr-un buzunar al hanoracului o chesterfield strâmbată şi o zippo cu emblema tocită şi carcasa turtită de rănile încrustate în metalul lucios. Fumul îl zgârie pe trahee, acolo unde maţul înfipt de grăsan în gâtlej îi făcuse o zgaibă. Tuşi scârbit de gustul de cauciuc din gură şi aruncă două fuioare firave, albăstrii, simetrice pe nări şi o luă încet pe trotuarul pustiu, cu asfaltul crăpat şi deformat de rădăcinile vânjoase sicomorilor.

De undeva de sus, de la un etaj al clădirii de beton cenuşiu, dintr-un tv desuet, cu lămpi, o voce de contralto ismenită sporovăi cu accent lătrat.

„Good morning, buenas manana, zăoshang hão, cheridos viewers... în mirifica metropolă a sud-vestului,

Truerlos şi-n periferii, vremea se menţine frumoasă cu cer senin şi maxime de 72, 5 fahrenheit la umbră, doar spre seară o uşoară nebulozitate şi light brize dinspre marea Cortez vor provoca o depresiune moderată...”

„Du-te dracului, cu previziunile tale de rahat, spânzura-te-ai în ploaia acidă a mă-tii, târfă clevetitoare, îi transmise cu voce tare spicheriţei pipăind bancnotele din buzunar, iar senzaţia hârtiilor scorţoase îl reconfortă pe loc.

Le simţea foşnind sub degetele lui, una mare, de 100 tollar, cu mutra de adolescent perpetuu a lui W.H. Gates the third rânjind şmechereşte şi făcând cu mâna alegătorilor în timpul celei de-a cincea campanii electorale ratate şi încă douăzeci mititele, de one tollar, ceva mai mari decât unghia policarului înfăţişându-l pe jimmy hendrix cu tot cu chitară.

„Tre’ să halesc ceva, c-altfel pic din picioare de sfârşeală, sunt trei zile de când... ba nu, patru...” cugetă şi grăbi pasul, cu senzaţia că târâie după el un sac de oase şi nişte maţe chircite între şira spinării şi ombilic.

Când dădu colţul aleii, dinainte-i se desfăşură peisajul apetisant al tarabelor cu potol pentru toate gusturile şi portmoneele: creveţi fripţi sau marinaţi, rulouri din filé de peşte în sos dulce-acrişor, caracatiţe la grătar, măruntaie umplute cu sânge şi orez, encillados, lipii, turte dospite de tot felul şi un miros aţâţător de carne perpelită pe cărbuni îi ghidilă irezistibil nările. Luă un tacos dublu, baban, iar baba hirsută care le rula direct pe tejgheaua unsuroasă, îi zâmbi cu faţa încreţită ca o tortilla răscoaptă asigurându-l că e umplută, vezi-bine, cu marfă bio, carne de pui, porc şi vită, deşi ştia oricine că astea erau animale pe cale de dispariţie, iar în ferme sau pe colinele din jurul Truerlosului se creşteau doar iguane, oi şi coioţi pentru carne. Când vru să-i plătească, hoaşca

chicoti şi îi împinse înapoi o hârtiuţă dubioasă, roz-bombon, cu chenar grena.

„Năt gud, señor, dineros malo, infectados!”

Atunci băgă de seamă că escrocul de la pawn house îi strecurase pe lângă tolărei şi o bancnotă de zece azúcar cu poza lui Fidel în tinereţe.

„Să-ţi fie pentru lumânările de îngropăciune, îi ură în gând émecherului şi începu să înfulece lacom, iar sosul fierbinte îi pârjoli stomacul cu iuţeala lui aromată. După ce isprăvi, ghiorţâiala din stomac părea intactă, de parcă extragerea sufletului îi lăsase un gol greu de umplut, aşa că târgui şi o porţie mare de creveţi crocanţi, un cârnat de mărimea antebraţului şi juma de duzină de gogoşi unsuroşi umpluţi cu gem de agave.

Bău două sticle cu bere din sorg ca să stingă vulcanul din maţe, iar perspectiva vieţii i se înfăţişă ceva mai frumos colorată.

„Dame un tólar, señor, me compre el agua, se muiere de sede!” se jelui lângă coasta lui un puşti de opt-zece ani, slăbănog, îmbrăcat doar într-o pereche de jeanşi cu cracii ferfeniţiţi inegal.

„Hai, valea, îmi strici digestia”, râgâi indispus Jurgis, deşi putea să-i paseze ţâncului banul calp, dar îi fu lene să bage mâna-n buzunar.

Îi apăru clar dinainte chipul încruntat al pastorului de la şcoala duminicală unde în copilărie învăţase catehismul, care-l dojeni:

„Jurgi-Jurgi, nu-i frumos, tre’ să-i miluim mereu pe cei săraci, fiecare bănuţ dăruit e o parte din suma pe care o plătim pentru biletul de intrare în rai!”

„Kaip pragaro, pă dracu’, părinte, mucosu fugea să-şi cumpere bomboaţe de gumă cu testosteron, ştiu io... şi-apoi ce-mi pasă, suflet nu am, de ce drac să mă ştrofoc pentru raiu tău?”

„Hej, smukke, jeg elsker, frei vaci friki-friki cu mine?”

Mutra aspră a lui father Rudkus dispăru şi înaintea lui se proţăpi cu mâinile în şold o arătare ciolănoasă, fardată cu negru albastru electric, înţolită într-un corset cu solzi metalici şi o perucă blondă cu cozi aşezată strâmb pe căpăţâna-i palidă.

„Hai, nu te zgârci, cinci talăr per oră pentru tine, vrumuşelule şi-un blowjob gratis ca la clienţii vechi!”

„Lasă-mă-n pace, târâtură, eşti veche ca autostrada, precis ai gonoree şi lăţei! Dacă vreau acţiune, îmi cumpăr o gălbejită de cinşpe ani şi-mi fac cheful! zise cu scârbă şi arţag, deşi în urmă cu două-trei ore chiar şi amărâtei care dădea cu mopul în buda motelului i-ar fi spus „săru-mâna doamnă!”

„Intraţi-ar fuduliile în cur, calicule, să ţi se usuce mădularu şi să-ţi pice, să pişi numa sânge, să vrei da’ să nu poţi nici cu pastile!” îl gratulă walkiria sau poate era un viking shemale, dar nici că-i păsa, o luă agale spre chei, unde, pe malurile Big Bade Riverului, Rio D’Angeles Fresco, cum îi zicea toată lumea, nişte şmecheraşi din branşa negoţului cu carne vie închegaseră un soi de lupanare plutitoare, pe jonci şi şalade scoase la reformă, vopsite în negru-auriu şi ornate cu lampioane roşii.

Când plecă de la târfe, unde avuse parte de acţiune frenetică desfăşurată simultan cu o thailandeză nubilă, slăbănoagă şi o creolă matură cu ţâţe veritabile, se simţea uşor ca fulgul unui scaiete de preerie şi pe deplin împăcat cu lipsa de suflet evidentă. Totuşi îl sâcâia ceva nedefinit ca un gol în atrii-ventricule sau ca o unghie încarnată într-un coşmar dureros, dar n-avu vreme să analizeze senzaţia nou ivită fiindcă în dreptul lui scrâşniră frânele unui studebeker decapotabil, vopsit în nuanţa plămânului de viţel iar o voce groasă, răguşită îl interpelă cu familiaritate:

„Eşti Jurgis-dracu mai ştie cum, poetu celebru printre tocilarii de tăte naţiile?”

Deşi nu publicase decât două poezii într-o fiţuică cu tiraj redus în urmă cu ceva ani, întoarse capul spre mulatrul de la volan, un tip muşchiulos, în costum negru de mătase, cu ţeasta rasă şi un tatuaj mov înfăţişând o şopârlă muşcându-şi coada pe-o tâmplă şi întrebă ţâfnos:

„Da, eu sunt, da’ care-i treaba ta?

„Hai, suie, tataie şi nu pune prea multe întrebări, bosu meu are chef de o conversaţie cu mata!” îşi răsfrânse tuciuriul cu dispreţ buzele groase.

În mod normal ar fi declinat asemenea invitaţie dubioasă, ba chiar ar fi luat-o la sănătoasa, dar astăzi în mod explicabil, neavând ce să-i tremure de spaimă, se sui cu nonşalanţă în hardughia pe roţi, care demară lent, pufnind şi legănându-se ca o şalupă încărcată la refuz.

„Mişto limuzină ţi-ai tras, constată, tolănit pe canapeaua din spate, da i cam leneşă, cât prinde pe oră?”

„Cinci yarzi pă secundă”, mârâi şoferul măgăoaiei pe roţi şi la atât se rezumă tot dialogul lor, fiindcă celălalt se scufundă imediat în muţenie şi dădu drumul radioului din care începu să se tânguie o clonă a Trishei Twain sau poate chiar ea – n persoană.

O luară spre dealuri, lăsând în urmă smogul şi colcăiala downtownului şi după jumătate de ceas ajunseră în dreptul unei hacienda făţoase din chirpici, în stil tradiţional, dar înzorzonată cu tot soiul de basoreliefuri aztece sau mayaşe executate din argilă arsă şi poleită.

Insul care îi ieşi dinainte îl uimi peste măsură pe Jurgis. Avea mai puţin de cincizeci-cincizeci şi cinci de inchi, era cocoşat ca-n romanele franţuzeşti de duzină, iar capul chelbos, icteric, dotat cu un nas de tapir împăiat, pleoape de ţestoasă îi tremura continuu când se îndreptă şchiopătând cu mâna întinsă în direcţia lui.

„Soyez bienvenu, mi casa es tu casă, sunt Michael Lee Gecko”, boscorodi ghebosul strângându-i fără vlagă falangele în palma-i descărnată.

„Anşante”, am plăcerea, sluga matale „aruncă într-o doară Jurgis, doar aşa să nu creadă pocitania că e incult.

Se aşezară sub un umbrar şi un pitic cu barbă şi freză rasta asortate la un frac zmeuriu le aduse banalele margueritas pe care nu le mai beau decât gagicile snoabe care visează o carieră în cinema sau poponarii din găştile de adolescenţi.

„Meneer Sanazetis, începu Gecko, aveţi cumva origini neerlandeze? O străbunică din partea mamei, era născută în Amsterdam, a murit anu’ trecut…”

„Şi-e-na-sa-i-tis, îl corectă, se întâmplă frecvent, numele meu e lituanian… da’ spuneţi-mi cărui fapt îi datorez onoarea de a fi invitat în somptuoasa dumneavoastră reşedinţă?”

„Hehe, icni a râs hidoşenia, se vede că eşti om de litere, ştii să întorci bine vorbele… uite care-i treaba: am o nevastă, oleacă mai tinerică decât mine, are doar douăzeci de primăveri şi bănuiesc că mi-e infidelă…”

„Aaa, se indignă de formă Jurgis, nu se poate, un bărbat atât de seducător ca dumneata să…”

„N-are importanţă, mârâi boşorogul, n-ar fi nicio problemă ca într-o noapte să plonjeze în Big Bad River cu o desagă de pietroaie la gât, da’ vezi dumneata ar fi a cincea de care m-ar despărţi în mod tragic destinul şi-apoi tre’ să am dovezi clare înainte de a acţiona…”

„Cunosc un detectiv particular care ar dibui-o şi pe Batşeba, îţi vine cu fotografii en detail, dacă e cazu …”

„Am încercat trei, da’ au dat chix şi-acu adulmecă gazonul la rădăcină, spuse Gecko, lingându-şi buzele de crap, d-aia vreau să-i întinzi tu o cursă!”

Jurgis îl privi nevinovat, dar fără suflet şi observă

doar atunci că moşu avea tatuat pe dosul mâinii drepte un desen înfăţişând un varan care-şi muşca apendicele codal, acelaşi pe care-l văzuse pe ţestele şoferului şi a valetului etiopian.

„Eu? se miră, da' nu mă pricep, ştiţi io sunt...”

„Ştiu cine eşti, nu face pe tâmpitu' cu mine de aia te-am chemat s-o ispiteşti... Marvis, turtureaua mea, e înnebunită după poeţi şi cărţoaie cu poezii...”

3.

O semilună mare, aurie, stropită cu umbre cafenii, ca un croissant bine rumenit se iţise pe mătasea violacee a cerului. În tufele maiestuoase de bougainvillea încărcate de flori alb-sângerii zumzăiau roiurile albastre şi arţăgoase ale muştelor de carne atrase de resturile fleicilor aruncate celor trei-patru rottweileri care se învârteau zi-noapte prin curtea haciendei. În patio, cuibărit într-un hamac cu ciucuri auriţi, Jurgis picotea cu un notes în mână, tresărind ori de câte ori câte o molie mare cap-de-mort ţipa ca un şoarece, prăjindu-se pe abajurul veiozei. Se chinuia de câteva ceasuri să compună un consistent poem dedicat gazdelor sale dar nu prea îi ieşea.

Oftă, îşi consultă ornicul cu capac prins cu un lănţug de betelia nădragilor şi se scărpină cu vârful pixului în urechea stângă. Până la vremea cinei mai era aproximativ o oră şi el nu scrisese decât atât.

„Luna nouă de miercuri pe din două e doar şase trăgând la aghioase scuip de cinci plus trei săptămâni nectar acru din plămâni din cifra şaij'nouă dificil extrag rouă în curba ce plouă mă strecor pelvian şi serpentin...”

„S-o ia dracu' de rimă, tre' să-mi procur un dicţionar de prozodii complicate, altfel înnebunesc potrivind silabele!” gândi plictisit.

Viaţa în căsoaia lui moş Gecko era îndestulată, trei mese consistente pe zi, plus gustările şi băutura la

discreţie, dar timpul se scurgea ca un pârâu nămolos printre bălăriile orelor. Mare lucru n-avea de făcut decât să alimenteze pofta insaţiabilă de lecturi lirice a doamnei Gecko, a cărui apetit pentru poezie îl lăsase mască. Din două în două zile, şoferul îi plimba prin librării şi anticariate de unde reveneau cu metri de volume, broşuri şi plachete în braţe, de se paradiseră şi arcurile studebekerului de atâta tărhat de cărţoaie.

Fiindcă n-avea alte cheltuieli, din banii care-i rămaseră de la casa de amanet se înţolise cum scrie la carte, completându-şi garderoba precară cu un costum gucci contrafăcut din stofşoară lucioasă ecru, un sacou din velur de culoarea guşii de turturea şi o ţinută casual, un complet colonial din pânză de in cu nădragi, veston cu o droaie de buzunare şi o cască colonială. Telalul care-i vânduse boarfele îl asigurase că era marfă de calitate, aparţinuseră unui agent de asigurări care-şi zburase creierii fiindcă şeful său îl prinsese că-şi băgase laba în mangoţii clienţilor. Casca avea în dreptul frunţii o gaură cât pumnul cu marginile maronii-purpurii, dar prinsese deasupra un ecuson vietwar şi putea s-o poarte când razele soarelui îl loveau în creştet.

Podelele terasei scârţâiră sub apăsarea unor paşi lenţi dar strivitori şi o umbră lată, înaltă şi densă ca melasa-n beznă se lăţi peste foaia pe care-şi mâzgălea versurile. Jurgis ridică privirea şi zâmbi circumstanţial când Marvis Gecko ajunse gâfâind în dreptul lui. Era literalmente uriaşă, poate cea mai obeză femeie pe care o văzuse vreodată. La cei douăzeci de anişori, măsura cam optzeci de inchi în jurul taliei iar la cântar trăgea pe puţin două qintale. Când se deplasa avea alura elegantă a unei morse târându-se pe prundişul unei plaje, iar patul nupţial în care soilea trebuise ranforsat cu arcuri şi bare din oţel groase cât braţul. Cu toate acestea avea o faţă luminoasă,

rubicondă, plină de farmec, un năsuc obraznic în vânt, buziţe mici, roşii şi dulci, ochi melancolici de culoarea myozitisului atins de brumă şi un păr blond natural, buclat şi lucios care-i curgea în râuleţe pe spate. În mod normal Jurgis ar fi resimţit un intens sentiment de compasiune privind-o cum gâfâie strivită de greutatea straturilor de osânză, dar lăsându-şi partea aceea eterică, nedifinită a corpului în gaj era imun la milă, iubire, râcă şi alte fleacuri sufleteşti.

Îi întinse caietul, ea citi încet, rotunjindu-şi guriţa în formă de cireaşă maraschinată şi spuse oftând şi rotindu-şi ochişorii languroşi:

„Merveilleux, ai atâta har şi pui atâta suflet în versuri încât simt că mă topesc… ahhh, de-aş putea compune şi eu cu atâta uşurinţă!”

„Dar poţi, zise Jurgis, sunt convins că poţi, ai un suflet mare pe măsura, hmmm a ambalajului exterior, care cere, nu-i aşa o hrană emoţională adecvată!

Cutele capotului de atlas bleumarin cu care era înveşmântată luciră ca talazurile unei hule exotice şi Marvis susură învăluită-n faldurile lui ca un cetaceu în plapoma-l de spermanţet.

„Ştiu că sunt cam rotunjoară, dar aşa-s toate femeile sensibile, iar lui Micky al meu îi plac femeile mai plinuţe „dar, spune-mi crezi că am talent?”

„Certamente, o asigură poetul de casă-mare, şi de altfel ce-i talentu? Poate cineva să-l pipăie, să-l cântărească? Cred că numai oleacă de meşteşug şi un dram de exerciţiu îţi lipseşte ca să ajungi o poetesă de renume… Emma Dickinson, Gabriela Mistral sau Lisa Jane Austen sunt pe lângă tine nişte veleitare amărâte…”

Ea îl răsplăti cu o bezea aruncată ştrengăreşte din vârful arătătorului.

„Cine e Lisa Jane Austen, n-am auzit de ea?”

„Habar n-am, o englezoaică tocilară şi frigidă, presupun… dar oricum nu are mai multă sensibilitate la scris ca tine…”

Tipa suspină din nou, din profunzimea bojocilor, făcând să pâlpâie torţele fixate pe trepiede antice în jurul terasei, iar Jurgis vru să mai adauge ceva din suflet, dar piticul cu freză bob marly apăru în patio şi lovi un gong kitschios din alamă sclipitoare, modelat în formă de fese.

„Lio dine le servi!” gângăvi el cu ifosele unui majordom de mare clasă.

„Negus, ce ne-ai pregătit în seara aceasta?” întrebă amfitrioana.

„Peşte, tăt felu’ dă peşte… espadon umplut cu scoici şi anghile, burtă de rechin la grătar, sturion pane cu cartofi dulci, somon în sos de lămâie, iar la desert îngheţată de stridii cu toping de calamari”.

„Numai atât?”

„A mai rămas juma de viţel de la prânz…”

„Aaa, bon, să-l reîncălzeşti, ştii doar, carnea sleită îmi pică greu la digestie…”

După cină, Jurgis fu invitat de Gecko să fumeze o havană în intimitatea biroului său.

„Amice, îi spuse acesta, în general sunt satisfăcut de prestaţia matale… soţioara mea e preocupată de cărţoaiele ei, dumneata o consiliezi eficient, dar a apărut o nouă problemă…

„Ştiu, i-a intrat în cap să publice un volum de versuri… cunosc un portorican în Truerlos care are o tiparniţă de falsificat bani, pot să-l contactez presto şi-n schimbul a cinci-şase mii de mangoţi îi facem pe plac!”

„Nu, nu e asta, hârâi boşorogul înecându-se cu fumul trabucului cuban, i-a venit ideea să facă liposucţie… mie-mi plac femeile rubiconde ca lui Gauguin, dar ei, nu şi nu, i-a intrat în tărtăcuţă că o poetă tre’ să fie slăbănoagă şi

clorotică... o dovadă în plus că are de gând să-mi pună coarne!”

„Nici nu mă mir, gândi Jurgis cu scârbă, cred că atunci când se culcă cu tine e ca şi când ar face amor cu mumia lui Ramses number twelve...”

Temerile lui Gecko erau reale. Deşi economia mondială era cam de un deceniu pe butuci, tehnica medicală în branşa chirurgiei estetice evoluase nemaipomenit, aşa că orice grăsană, după două-trei şedinţe de bombardat osânza cu particule gamma, ajungea să arate ca o puştoaică anorexică.

„Aşa că uite care-i planu, îşi continuă acesta expunerea, dacă slăbeşte de n-o mai recunosc, e momentul să intri hotărât în acţiune!”

„Ce să fac? Nu mă pricep la treburi d-astea metabolice!”

„O faci să se îndrăgostească de tine, capisci? Nu-ţi va fi dificil, eşti tânăr, arăţi satisfăcător, ai şi talent la vorbe, iar ea admiră până la lacrimi telectualii!”

„Şi după aia? se interesă Jurgis, insensibil.

„După aia o lichidezi... cum vrea muşchii tăi... glonţ, cianură, cocktail de insecticide, un accident rutier, frânghie, cuţit, secure, drujbă, mie mi-e totuna! Dacă o faci rapid, fără complicaţii cu legea, te-alegi c-un premiu de juma de milion, ce zici?”

4.

Trântit pe o saltea slinoasă, plină de scobituri, cu ghemotoace de lână murdară ieşind din găurile pânzei, Jurgis privea cu atenţie şi nedisimulat interes, tavanul. Pe suprafaţa aspră şi prăfuită se târa încetişor o şopârlă mică, gri-verzuie cu ventuze la capătul labelor răşchirate eficient. Pândea o muscă cât unghia, cu abdomenul umflat de larve şi torsul împlătoşat în chitină aurie. Când ajunse la o palmă de muscoiul care se desfăta frecându-şi

picioruşele păroase, geckoul înţepeni devenind o pată de mucegai, imposibil de identificat printre celelalte pete de pe plafon.

„Oare cum mă vede musca prin ocelii ei imenşi, caleidoscopici?” se întrebă apatic. Dacă geckoul vede musca, iar musca mă vede pe mine şi eu îi văd pe amândoi, cine e prada şi cine-i vânătorul? E normal ca un gecko să halească muşte, dar eu la capătul lanţului trofic dacă aş ronţăi o şopârlă ar fi amoral sau anormal?”

Mâna dreaptă ce-i atârna fără vlagă pe marginea patului se strecură încet şi apucă remingtonul raging-bull 444 care dormea liniştit pe noptieră, lângă un pachet mototolit de ţigări. Îl armă şi ţinti spre tavan. Fredonă printre dinţi:

„Litlle gecko had a wife
Big fat wife, big fat wife
With a stomach as a whale
Give me a sharpest knife
And a purple pimpernel”.

Braţul întins îi tremura de efort, fiindcă revolverul avea cam două kile. Şi-l procurase în schimbul unui miar de la un paznic de bancă care-şi completa veniturile vânzând puşcoace cu seria ştearsă.

„Dacă nimeresc musca, o omor pe Marvis, dacă trag în şopârlă, mă sinucid!”

Aripile muştei încremeniră. Ochii cât gămălia a geckoului încremeniră pe muscă, când pe nea; teptate împuşcătura porni bubuind şi asurzindu-l pe toţi trei. Primul îşi reveni Jurgis, care după ce fumăraia şi praful de moloz se domoliră, contemplă din nou plafonul. Nici urmă de muscă sau de şopârlă. Se ridică, aruncă pistolul puţind a fum pe saltea, îşi vârî tălpile în nişte snickerşi scâlciaţi, fără şireturi şi coborî în stradă. Trecu încet, cu mâinile înfundate în buzunare, pe lângă o liotă de puşti zdrenţăroşi

care tăbărâseră pe caroseria unui sedan verde şi se munceau să-l dezasambleze cu ajutorul unor ciocane şi răngi. Semănau cu o armată de furnici care devorau un greiere. Îi depăşi şi se ciocni piept în piept cu un adolescent slăbănog, cu tenul galben-acneic care-l interpelă cu o voce tânguitoare:

„Omule, dă-mi cinci piţule să-mi cumpăr iarbă… n-am fumat d'alaltăieri şi mi-e rău de nu mai pot!”

„N-am bani, răspunse Jurgis, arătându-i demonstrativ căptuşeala buzunarelor întoarse pe dos, lasă-mă în pace!”

„Ţi-o vând pentr-un tollar valabil pe soră mea, juma de oră, poţi să faci ce vrei cu ea, e curată, se spală şi pe dinţi!” insistă tinerelul.

Prin constelaţia de găuri din t-shirt i se vedea pielea cafenie şi jegoasă cu pecingini mai deschise la culoare decât fondul.

„N-am, repetă dând să-l ocolească, şi nici dacă aş avea nu ţi-aş da, ieşi la vânătoare, prinde o pradă comestibilă sau crapă dracului!

„Crapă tu, jigodie palidă”, se zbârli celălalt scoţând un briceag cu resort şi îndreptându-l spre coastele lui. Dă-mi portofelul sau îţi dau cep?!”

Lama de un deget scânteie moderat-albăstrui, luă avânt, sfârtecă pânza hanoracului şi se lovi de bricheta zippo pe care o avea în buzunarul de la piept. Metalul scrâşni şi cu un clic sec brişca se închise retezându-i două falange. Mulatrul începu să urle, vânturând stropi întunecaţi de sânge din mâna ciuntită. Jurgis îi altoi un pumn în ţeasta rasă la unison cu un şut în boaşe, îl împinse spre rigolă unde rămase ghemuit şi scâncind neputincios de durere şi îşi văzu de drum.

„Oare Richard Buckminster („Bucky” Fuller când a inventat domul geodezic sau Graham Bell când a auzit pentru prima dată o voce-n pâlnia telefonului ce au gândit?

Aveau vreo greutate pe suflet, care e problema?”

Când ajunse sub mingea de baschet aurită întinse palma dreaptă în sus şi o opri din pendulare. Ciocăni în uşa roşie şi înainte ca vocea lui Lomis să se audă „intră i deschis” păşi în încăpere. Grăsanul care halea pacheţele de primăvară rămase cu beţele în aer şi gura întredeschisă.

„Ce-ai de amanetat? „îl întrebă molfăind un rest de cocă înmuiată în salivă.

„Nimic, spuse Jurgis, am venit să mi-l dai înapoi... nu ţi-aminteşti de mine, nu-i aşa? Jurgis, Jurgis Sienasaitis...”

„Pe-aici trece multă lume, cu tot felul de marfă, e imposibil să-i reţin pe toţi „spuse Lomis, precaut, bâjbâind cu degetele lui ca nişte crenvurşti după bâta de baseball rezemată de piciorul mesei.

„Îm vreau sufletul înapoi, uite-ţi banii, cred că valorează de zece ori mai mult decât mi-ai dat!”

Scoase o batistă motolită şi o trânti pe tăblia din melamină.

Rubinul sângeriu cât o nucă se rostogoli spre grăsan, sclipind ca o nudistă sexoasă care se despoaie în mijlocul unei bălţi mocirloase. Mâna lui Lomis lăsa coada bâtei şi scoase un catastif legat în muşama care imita pielea de anaconda.

„Nu-l mai am... l-am dat uite, scrie aici: amanetat 12 mai, valorificat 30 august... l-am dat...”

„Cum adică nu-l mai ai?”

„Asta e politica firmei, bunurile pentru care nu s-a plătit în termen de trei luni, preţul de amanetare şi garanţia trec în proprietatea casei!”

„Cui i l-ai dat?”

Ochii înguşti ai lui Lomis se îngustară mai tare a râs:

„Lui Albert A. Wanderung, un austriac dus cu capu’, profesor de antropologie sau altă polilogie care a plecat

într-o expediţie prin Nepal… cică acolo ai nevoie să răzbeşti de nouă vieţi ca pisica, un suflet în plus nu strică nimănui!”

5.

Pe chei nu-şi pierdea vremea prea multă lume, nici măcar pescăruşi care să plonjeze în unda murdară după gunoaie nu se vedeau. În apele cenuşii, pâcloase ale dimineţii se plimbau de ici colo, doar câţiva inşi mahmuri cu tricouri în dungi şi doi-trei hamali care împingeau cărucioarele pe două roţi ticsite de valize. Păşi printre băltoacele de apă irizată cu pete de motorină, ocoli o stivă de lăzi goale şi mai-mai să alunece pe-un cap de doradă se pomeni în dreptul etravei pachebotului.

„Holy Galleon” arăta ciudat pentru o navă de călători. În primul rând, avea prova joasă, duneta cât o cuşcă de iepuri, o arboradă zgârcită, chila foarte îngustă, toate cabinele fiind dispuse mult sub linia de plutire pe flancuri şi lipsea teuga. Pe urmă culoarea ciudată a copastiilor, cu varangi şi pontili din oţel solid, vopsite într-un gri-metalic antirugină foarte cazon, ceea ce explica faptul că înainte de a fi scoasă la reformă, nava se numise SSM 136 T-Dorado Canion şi se deplasa pe sub valuri cu ajutorul motoarelor cu propulsie nucleară. În loc să-l dea la topit sau să-l amenajeze ca muzeu plutitor, Marina îl vânduse unui şmecher care-l amenajase drept pachebot transatlantic, adăugându-l o covertă fragilă, compartimentând camerele pentru torpile, păstrând motoarele şi coborând doar axul elicei sub planul maestru. Ce le păsa celor comisia senatorială de sănătate publică de faptul că nivelul emanaţiilor de radon era de opt ori mai mare decât limita normală, iar pasagerilor le pica tot părul şi dinţii în timpul voiajului, chestia funcţiona, iar un bilet până la Mumbai, Durban sau Shanghai era mai ieftin decât o cină la Ritz sau la Four Seasons.

„Aceasta e prima zi a noii mele vieţi” îşi spuse Jurgis căutând din priviri scara de acces pe punte şi vreun ofiţer sau stewart care să-l conducă spre cabina lui.

Era vesel fiindcă avea în buzunar o mie trei sute douăzeci şi cinci de tollari, atât îi dăduse Lomis pe rubin, iar când o să-şi dea seama că e un ciob de cristal colorat cu oxid de fier, el va fi hăt-departe şi pentru că pornea în căutarea sufletului de care fusese lipsit aproape juma de an.

În minte îi veniră versurile, unde naiba le citise, ale unui obscur poet balcanic:

„Partenza!...
Mă cheamă oceanul
Şi glasul sirenei ce-anunţă plecarea
Spre sudul fantastic al „Fetei morgane”.
Mă cheamă suprema-nfrăţire cu anul.
Cu luna, cu ziua, cu ora, cu clipa
Când gestul fatidic sfârşeşte risipa
Aromelor calde de ceai şi banane;
Când Yama ne şterge din Wansa prezenţa...
Mă cheamă-nserarea eternă – Uitarea!...
Mă cheamă supremul adio!...
Partenza!...”

Nu răsună nicio sirenă la dunetă, dar apăru un ins spân, înţolitîntrun sacou bleumarin c-o ancoră brodată pe piept care strigă:

„Fereşte, să nu-ţi deranjez freza” şi aruncă o scândură lată între copastie şi dalele de beton ale cheiului.

„Hai sus, dac ai belet, ce mai aştepţi?” îi spuse acesta slobozind şi o parâmă mânjită pe post de balustradă.

În timp ce păşea pe pasarelă, acesta scârţâi şi se arcui sub apăsarea unor paşi grei şi-n spatele lui ciripi o voce languroasă şi tare cunoscută:

„Monşer, mon ami, doar nu credeai că te voi părăsi

fără să te văd încă odată...”

Întoarse capul şi ochii I se umplură cu imaginea unei Marvis înlăcrimate, costumată într-o ţinută de călătorie: manta antracit din pânză cerată, largă cât un cort, pălărie mare cu boruri florentine, un şal cât fifth avenue din pene negre de struţ şi o poşetuţă D & G din epiderma unui aligator negru matur, în care ar fi încăput breakfastul şi cina unei echipe de canotori cu tot cu cârmaci.

„Nu pot trăi fără tine, ţipă ea inutil de melodramatică, te voi urma oriunde te duci, îţi voi spăla şosetele, îţi voi fierbe cafeaua, nu mă părăsi, please...”

„Eşti dilie, mârâi el sufoca de strânsoarea cortelului umblător, dacă prinde de veste varanu tău ne trimite pe-amândoi la peşti!?”

„Mă primeşti, iubitule? Mă primeşti lângă sufleţelu tău?”

Fără să aştepte aprobarea lui se întoarse şi strigă înspre hamalii gură-cască:

„Negus, adu bagajele mele sus, pe punte!”

Jurgis se prinse cu amândouă mâinile de frânghia întinsă, îşi propti o talpă în dosul ei lat cât un seif de modă veche şi împinse din toate puterile, strigând:

„Nu cred, madam, plec solo... Adio şi n-am cuvinte!”

O tuli pe punte, fără s-aştepte sunetul bâlbâdâcului sau strigătul „om la apă” şi-l întrebă pe chelul cu sacou bleumarin.

„N-arunci un colac? Nu cobori o barcă de salvare?”

„N-avem, haben wir d-astea”, oricum fräulein pluteşte ca o geamandură de ceaţă!” răspunse tipul cu indiferenţă luându-i biletul.

6.

„Abends, will ich schlafen gehn.
Vierzehn Engel um mich stehn:
Zwei zu meinen Haupten.

Zwei zu meinen Füßen.
Zwei zu meiner Rechten.
Zwei zu meiner Linken.
Zweie, die mich decken.
Zweie, die mich wecken.
Zweie, die mich weisen.
Zu Himmels-Paradeisen...”

Cuvintele idioate se roteau neîntrerupt, în ritmul neregulat al plăcilor uzate, de nuanţa antracitului din şanţurile cărora se ridica obsesiv melodia reluată de chelul cu sacou bleumarin la armonică, cu scrâşnetul lanţului de ancoră în fundal, cu balansul ruliu-tangaj reluat ciclic care ar fi putut paradi şi stomacul unui caşalot, icnete şi iz de borală mixat cu mirosul înţepător de vopsea toxică şi putoarea cutiilor goale de conserve aruncate sub tambuchi. Puntea se înclina şi bolul stomacal gâlgâia, laolaltă cu acreala penultimei vome. În pâcla cenuşie doar trepidaţii, pe urme nişte nesfârşite creste, verzi-gri ca un şir de coline simetrice în ceaţă. Sleiala cu iz de seu a unei shaorme halite în Golf, gustul de crezol al aşternuturilor unui han din Rawalpindi, pata oranj a unui sari în Bangalore, plus zvon de cinel pe-o melopee „hare Krishna hare-hare, repere suave fragmentare ale anabasei lui.

După aceea lumea începu să se micşoreze brusc în jurul lui, redusă pe nesimţite la clătinarea monotonă când, cocoţat pe şaua din lemn căptuşit cu pâslă scorţoasă între cocoaşele cămilei ochii obosiţi pipăiau un spaţiu restrâns între dunga prăfuită a orizontului şi petecele de ierburi uscate din dreapta şi stânga potecii.

„La ce dracu’ am nevoie de-un suflet, pot scrie şi-aşa, dacă ştiam că e atât de anevoios, lăsam dracului căutarea şi mă apucam de asasinarea pe bani a muierilor în Truerlos...”

Scoase un ciot de harthmuth şi scrise cu greu fiindcă

degetele îi amorţiseră de frig.

„Acesta este primul meu poem până-n pânzele albe până-n măduva shangri-la jumate de creier mi-e umedă şi albă cealaltă carbonizatăse-ncolăceşte în punctul Y mi-am descoperit greaţa totală firele albe din barbă nimic nu anunţă nimicul poate un trandafir Jericho când deşertul îngheaţă”.

Unghia arătătorului îl durea încovoindu-se concavă, vânătă şi rămase cu creionul în aer.

„Jurgi-Jurgi, îl dojeni bactriana maronie, cu miţe flocoase în jurul orbitelor, privindu-l cu ochii de mură umbriţi de gene uriaşe ai Selmei Hayek, de când n-ai vorbit la telefon cu mama ta?”

„Mama e moartă de cinşpe ani, doarme sub plapumă de humă în kapinės-ul din Panevėžys răspunse moale şi alunecă dintre cocoaşe pe un madras lucios, vineţiu, imprimat cu arabescuri argintii şi cozi de păun în relief.

„Baltica a secat complet, istmul Neringa e plin de heringi afumaţi... mi-e foame, Curlanda geme sub o ploaie de colţunaşi cu varză roşie... mor berzele, nu vedeţi?”

„Taci şi bea, „îi spuse cu blândeţe o voce bătrână în anglo-lituaniană sau cine ştie poate în dialectul dholakha-bojhpuri lepka kumhali din spatele unei draperii antracit, puţind tare a oaie, dar foarte imaterială din moment ce degetele lui trecură prin ea fără să pipăie nimic.

Fiertura din lingura de lemn era atât de amară, încât avu un relfelx de vomă dar o înghiţi fără să vrea. Perdeaua de antracit coborî iar şi observă, fără nicio noimă, că purta pantaloni scurţi din doc pepit, alb-bleu, soarele îl orbea cu raze călduţe şi alerga într-un cerc de iarbă bătătorită, ţinând-o de mână pe Laima cea mică, căruiau îi lipseau incisivii de sus, în timp ce Laima mijlocie care avea pistrui şi codiţe roşcate şi Laima cea mare, tunsă zero băteau din palme cântând:

„Antan tikitan, Jurgi este căpitan, pe-avionu american, fără aripi sau motor, boul paşte un cotor, antan-ţi-na, a ouat găina, Jurgi merge cu maşina... Amdam-dez, dizi-mani-frez, dizi-mani-pomparez, amdam-dez, tiki-tuki pan...”

Încercă să cânte şi el, dar se auzi un zgomot de clopoţei şi adormi pe alt refren, reluat de un cor şoptit de guri nevăzute.

„Roga-noga, noga dehadalli nivu tinnalu Khali nivu kamduko sahali noga-nogal mutega tu hamaduvidal...”

Când deschise ochii văzu grinzile afumate ale unei cociobe spoite cu lut şi într-un colţ o bătrânică ridată inimaginabil, parcă cineva îi ecorşase pielea feşei, o pusese la tăbăcit şi-apoi i-o lipise de-a-ndoaselea pe mutră, care mesteca ceva într-un ceaun. Ieşi de sub pielea de iac, observă că era gol-puşcă, iar când vru să iasă din încăpere, se ciocni de un ins înalt şi spătos, cu părul şi barba blond-aurii.

„Alfred, doctor Alfred Wanderung, presupun...”

„Nu, Berse Smalladson din Upsala, spuse blondul, da’ de ce mă întrebi?”

„Îl caut pe Wanderung, o treabă personală, nu l-ai văzut pe-aicea?”

Bersek lăsă din mâini teodolitul pe care-l căra şi se scărpină în chică.

„N-am auzit de niciun wandering-wanderung pe-aici... cu ce se ocupă?”

„De fapt unde mă aflu? Cum am ajuns aici? Când am plecat din Darjiling, aveam provizii suficiente, inclusiv de ceai calitatea-ntâi da’ cred că m-am îmbolnăvit de febră denga, dizenterie, malarie sau ce dracu’ am păţit...”

„Ni-s la vreo două sute de mile est de Naia Kanga, de aici se vede bine Ming Kippa Sherpa şi Kan ye Aldala, fecioara îngheţată. Eu studiez gheţarii himalayeni, o

metodă nouă pe bază de difracţia luminii polarizate… neamţul tău cu ce se ocupă?”

„Cu achiziţionarea de suflete…”

„Interesant, n-am auzit… oricum ar fi bine să pui ceva pe tine, de-abia te-au scos din letargie, ai făcut o hipotermie de excepţie. Norocul tău că şamanul a ghicit în omoplat de oaie că ai şanse, altfel te lăsau pe-afară”.

După ce reuşi să-şi cureţe pielea de alifia din unt de iac, cenuşă şi cine ştie ce zeamă de ierburi autohtone, Jurgis trase pe el un pulover împrumutat de la suedez şi ieşi să admire peisajul.

Nu trebuie să ai neapărat un suflet mare ca să rămâi cu gura căscată în faţa priveliştii. Şi avu ce vedea! De pe platoul sterp unde stătea se deschidea dinainte-i un hău amplu, mărginit de vârfuri inaccesibile şi ţancuri golaşe, încununate cu o dantelărie uimitoare de gheaţă cristalină care sclipea sub văzduhul pur de-un albastru ireal, fotografic. Un peisaj care reprodus pe ilustraţii şi pliante turistice pare banal, dar atunci când te afli faţă-n faţă cu realitatea îţi taie răsuflarea oricât de blazat te-ai fi născut. Rămase ţintuit cu ochii în străfundul cerului de peruzea până când începură să-l usture ochii şi golul dintre coaste prinse să-i zvâcnească neliniştit.

„Dumnezeu e crud, îşi spuse aparent insensibil, a dat neghiobilor şi primitivilor o natură pe care n-o merită!”

Se întoarse în colibă, unde baba le servi câte o cană de ceai negru şi-o ciozvârtă de carne negricioasă şi tare.

„Mănâncă, e şuncă de dzo, nu de iac, e mult mai gustoasă şi uşor digerabilă. De fapt, dholakanii şi lepkaşii nu mănâncă demult carne de iac, ei cred că atrage spiritele rele, îl folosesc doar ca animal de povară”, îl lămuri Berse.

Singurătatea nudă în care se trezi sau poate efectul vreunei ierburi magice din ceaiul fierbinte îl făcu pe Jurgis

vorbăreţ şi se puse să-i povestească lui Smalladson păţaniile prin care trecuse.

„E nasoală chestia, dacă e aşa cum spui, îşi dădu cu părerea acesta, dacă nu-l găseşti pe neamţ şi nu-ţi recuperezi sufletu’ poate ar trebui să-ţi faci rost de unu nou. În privinţa asta ai nimerit bine, aici poţi să procuri marfă de calitate, ceva nealterat de civilizaţie. Mortalitatea infantilă şi nu numai e ridicată, aşa că n-ai avea prea mult de aşteptat să încerci varianta asta… dacă vrei pot vorbi cu vraciul Bhala Ningamlun să vedem cum s-ar rezolva din punct de vedere kharmic transferu …”

„Da, dar n-aş vrea să mă trezesc cu anima unui sugar în piept şi s-ajung reîncarnarea cine ştie cărui bon bla-mă panchen dharmapala sau mai rău a vreunui sfânt tulkus sau cum le zice, mumificat natural într-o hrubă acum cinci sute de ani!” suspină Jurgis scobindu-se cu o aşchie între măsele unde îi rămăsese un zgârci de iavacă.

În lipsă de altceva, în zilele următoare îl ajută pe Berse să-şi care pe coclauri echipamentul şi să-şi instaleze gadgeturile cu fascicule şi lentile de tot felul.

7.

Pentru prima oară de când părăsise Truerlos-city se simţea util. Hălăduia, fără să-şi facă planuri de viitor, pe cărările munţilor, cărând în spinare calabalâcul cu teodolitul, proviziile şi instrumentele fragile, dându-i o mână de ajutor suedezului în cercetările lui, fericit că e viu şi poate să facă orice comandă muşchilor.

„Cred că-s pe cale să-mi fac un prieten, îşi spuse într-o dimineaţă, la două săptămâni de la întâlnirea lor, da’ ceea ce-i uimitor e senzaţia că nici n-am nevoie de complicaţii de la carenţele de anima, suflu vital şi-alte fleacuri!”

Berse coborâse pe o brână îngustă ca să instaleze un trepied cu senzori cristalografici, iar el fila coarda de care

se legase în hamuri când deodată colacul de frânghie se încâlci. Se aplecă vrând să desfacă bucla, când îi alunecă piciorul de sprijin şi scăpă dintre palme funia. La capătul opus, celălalt se bălăngăni în gol, izbându-se de peretele stâncos. Reuşi să se proptească în tălpi şi încercă să-l tragă, dar nu reuşi, atârna prea greu pentru forţa lui şi atunci înfipse un piolet în buza de piatră şi-l ancoră. Când se aplecă peste marginea hăului îl auzi hăulind:

„Jurgis, dă drumul la coardăăă!"

Ecoul se lovi de marginile avenului şi se stinse scurt, după două-trei reverberaţii. Înălţă capul, fruntea îngheţată a Fecioarei de Gheaţă, sinistra Kan ye Aldala îl veghea impasibilă şi înfricoşător de apropiată.

Coarda începu să deşire fumegând, smucelile lui Berse o făceau să se frece de dunga prăpastiei, iar când se aplecă din nou, opintindu-se să o asigure, îl văzu privind în sus, cu ochii albaştri înceţoşaţi de spaima morţii.

„Lungeşte-o tâmpituleee, urlă el din nou, s-ajung la..."

Pe urmă toate se derulară cadru cu cadru, ca într-un film derulat cu încetinitorul. Frânghia zbârnâi şi se rupse, trupul în hanorac roşu se învârti ca o momâie din cârpe, apoi pluti câteva nesfârşite secunde-n aerul gol şi dispăru în noianul de nea şi stâncăraie dedesubt.

„Fii re ar a naibii de coardă, s-a dus dracului la vale prietenia mea!" mormăi Jurgis, fără nicio emoţie sau vreo senzaţie neplăcută în golul dintre coaste. Îi rămase o vreme în minte doar imaginea ochilor holbaţi de groază şi a gurii căscate, urlând inutil.

A doua zi, dădu pe două sute de rupii tot echipamentul unui păstor de iaci şi-şi cumpără în târg la Babiyachaur o cămilă. Şmecherul care i-o vându, îl asigură că Mōtī Mārga, „Perla Drumului", aşa-i zicea dobitoacei, e-n stare să alerge o mie de mile fără să se adape sau să

rumege nimic. Dacă s-ar fi priceput puţin la animalele de povară, n-ar fi târguit-o fiindcă n-avea, în afară de nuanţa alburie a blănii, nimic dintr-o perlă, cocoaşele îi atârnau flasce ca ţâţele unei doici anemice, incisivii erau tociţi până la rădăcină, iar genunchii îi tremurau de slăbiciune şi bătrâneţe.

Pe hartă, semidreapta care pornea din Babiyachaur intersectând şoseaua dintre Biratnagar, Bulke-Butwal şi Dhangadhi părea un fleac de distanţă, dar descoperi după opt ore că şoseaua era doar o cărăruie bătătorită de copite şi făgaşurile roţilor de car. Îşi continuă totuşi călătoria, învăluit în colbăraie, prin şesul arid, maculat de rarele pete ale tufelor de iarbă uscată şi scaieţi anemici, moţăind proptit între cocoaşe, legănat de mersul legănat al „Perlei" şi deschizând la răstimpuri ochii doar atunci când câte-o hârtoapă obliga animalul să se oprească. Pe înserat, ajunse în dreptul unei incinte descoperite, înconjurate de ziduri scunde din chirpici spoite cu humă. După urmele de foc şi smocuri de miţe risipite pe lutul bătătorit, locul părea să fie un soi de caravanserai folosit de caravanele care hălăduiau prin părţile locului. Descălecă şi se apucă să caute tizic, scaieţi sau găteje ca să facă focul, după ce constată că-n bidon mai avea doar două-trei înghiţituri de apă sălcie.

„Dacă nu crăp de sete am s-o mierlesc de frig, sau poate de amândouă deodată, care-o fi diferenţa" cugetă cu indiferenţă orbecăind în penumbră şi aplecându-se să smulgă din pământ ceea ce părea a fi un smoc de iarbă-neagră crescut lângă un perete. Când trase mai tare, tencuiala de paiantă se nărui şi se trezi ţinând în mână o ţeastă mică, cam cât a unui macac, în timp ce de sub moloz rânjea scheletul firav, învelit în zdrenţe de lână portocalie a unui prunc de cinci-şase ani. „Perla" alburie miţoasă se ridică balansându-şi cocoaşele moi, slobozi un răget

sinistru şi o zbughi în beznă. Scotoci după o lanternă, dar uitase să-şi procure baterii, o izbi de pământ, în lipsa ei aprinse un căpăţel de lumânare din seu şi se apropie de zid. Cărămizile erau ornate din loc în loc cu cruci îmbârligate, străvechi „sua-asti” şi întortocheate caractere sanscrite sau poate sino-altaice.

„Pe buricu lui Sakyamuni şi toate membrele lui dezembrate, descărnate şi reîncarnabile, înjură în gând, tre’ s-o uşchesc de-aici, n-am chef să-mi petrec noaptea într-o necropolă!”

O luă prin întuneric, doar o sclipirea astrală a lui Jupiter puncta cerul bleumarin intens, catifelat, ferind pala lumânării de vânt, încercând să ghicească în ce direcţie fugise bactriana, dar nu reuşi să-i dea de urmă. Ajunse la poalele unui deluşor de nisip moale şi se cuibări în poala lui caldă, cu ochii la pâlpâirea dintre palme şi urechile ciulite spre nevăzutul îngrijorător ce-l înconjura.

„Mort fără suflet, asta va constata cel care-mi va găsi leşul. Dacă-l va găsi cineva vreodată... ăsta să fie finalul, ciudat e că nu-mi pasă deloc!”

După ce lumânarea se stinse adormi repede, ca un prunc după alăptat, în braţele dunei.

8.

Când se ridică, cu ochii încă împăienjeniţi nici urmă de dune, pustiu, scaieţi, sau cămile zbughind-o din caravanseraiuri pustii. Se afla la marginea unei livezi, iarba sclipea crudă, trunchiurile zvelte cu coaja neagră, pieloasă aruncau umbre viorii paralele peste pajişte, florile care spuzeau rămurele se scuturau într-o lapoviţă roz, cu arome de cuişoare, bergamotă, bacă de tamarin, cardamon copt şi răsuflare caldă de fetişcană la ciclu.

Se îndreptă spre coliba ridicată din beţe regulate, pânză cerată şi acoperiş ţuguiat din paie, profilată printre pomi ca o acuarelă nanga pe-un panou pliant din hârtie.

„Ce mama lui Lucifer, Sataniel-zbanghiul, Behemot de catran, se miră rostind răspicat şi sonor silabele, cu voluptatea unuia căruia i-a revenit pe neaşteptate graiul, unde draci am ajuns?”

La auzul vocii lui dincolo de peretele translucid se mişcă o umbră feminină firavă, care trase un panou glisant şi păşi dincolo de prag.

Jurgis îşi frecă pleoapele, dinaintea lui apăru o tipă matură, cu tenul ciocolatiu, ridat adânc de creţuri pergamentoase, cu părul vâlvoi şi creţ în smocuri decolorate, dar de statura unui copil de opt-zece ani, înfăşurată într-o robă albă cu melcişori trandafirii şi bleu, care se ploconi schematic, împreunându-şi palmele mici şi îngânând într-o anglo-saxonă precară, cu accent primitiv sau poate globalizat.

„Bun sosit în Makuka Valley... casa meu e şi casa tău!”

„Mi-e foame şi sete”, o lămuri el, ducând degetele la gură şi mimând masticaţia şi sorbitul unui lichid răcoros.

„Nu mâncat, băut maji baridi, bun, mult bun, turui individa, Kazabun aşteaptă la tine!”

Îi întinse un bol din coajă de bambus dat cu lac negru, iar el sorbi setos, înviorat dar şi oleacă dezamăgit fiindcă lichidul era doar apă rece cu gust de muşchi proaspăt şi piatră impregnată de soare.

„Se vede treaba că-s depărtişor hăt-departe de kahmandu-ul meu, gândi aiurit după ce-şi astâmpără setea.

Ea zâmbi fad, cu gingiile violete încadrând incisivi mărunţi, îi făcu semn s-o urmeze şi intrară în locuinţa uimitor de echilibrată şi spaţioasă, fără ferestre şi alt mobilier decât două-trei mescioare joase şi rogojinile din trestie aşternute pe podea. În mijlocul uneia dintre ele, văzu ciucită o mogâldeaţă nemişcată, acoperită cu o cuvertură din lână oranj. După două-trei minute, femeia se

retrăsese neauzită, tuşi discret ca să-şi semnaleze prezenţa, dar momâia nu se mişcă şi atunci strigă încetişor:

„Hello, mister, monsieur's il vous plait... unterschieden herr, entschuldigen bitte...”

Pătura alunecă de pe umerii insului şi bătrânelul de sub ea, boţit şi el ca o mumie, cocârjat, chel, doar un smoc cărunt răsucit ca un moţ în creştet îi împodobea craniul neted, rosti clar cu accent britanic de parcă ar fi supt silabele într-o şcoală de snobi de pe malurile Cam-ului.

„V-am auzit când aţi intrat, spuse, aţintindu-l curios cu ochişorii întunecaţi, zâmbind ştirb dar ospitalier, eu sunt Cazaban, şaman Julius Cazaban, armean după tată, evreu după mamă, născut între două holocausturi importante într-o urbe cosmopolită de pe malurile Danubiului inferior, enfin, psaw, what ever, etc. dar să nu vă plictisesc cu amănuntele biografiei mele, spuneţi-mi, cu ce vă pot fi de folos?”

Jurgis se aşeză turceşte pe rogojină şi îi istorisi rapid prin ce păţanii trecuse de când îşi amanetase eul invizibil.

„Rău, foarte rău, îşi clătină Cazaban căpăţâna lucioasă, chestiile de acest gen sunt complicate, dar aţi nimerit unde trebuie, transmigrarea, reîncarnarea dirijată şi jocul de-a mankakan minum e dzu yen tak, adică fuguţa puiule înapoi în găoace, sunt specialitatea mea. Cum îi zice celui care l-a achiziţionat?

„Wanderung, doctor Wanderung”, murmură el.

Vraciul se ridică cu o agilitate surprinzătoare, parcă avea un resort în gambe şi-n dos şi trase un perete-paravan, moşmondind ceva lângă un raft cu etajere din lemn uşor.

„Wan-Tehiou, Wazjdesky, Wanna, Wapanoui. Wamalanpildi. Wanderung, iacă-l: Wanderung Albert, născut la... vai-vai-vai, mort acu o lună, înecat în Orinoco,

la vest de Para... mare ghinion. Deci dragă domnule, de nerecuperat!” turui el răsfoind o cărţoaie cât două anuare telefonice laolaltă.

Jurgis simţi că i se strâmtează câmpul vizual şi îl scaldă sudori reci.

„Ce căuta ăla în Surinam cu sufletu’ meu în el?”

„Nu disperaţi, vă pot ajuta cu eficienţă, am o largă paletă de suflete să vă ofer în schimb”.

Îi arătă pe rafturi şiruri aliniate de boluri din ceramică, de diverse culori, albe, cafenii, ocru sau negre, unele mari cât o amforă, altele cât un şip pentru ulei de mir.

„Aici e sufletul ultimului negus, niţel cam mucegăit, dar încă funcţional, odihnească-l umbra măreţului chivot al legii, dincolo umbra impalpabilă a tovarăşului Andropov, conservată în votcă, oala asta mare e ocupată de shogūnul Iemochi Tokugawa, nu ştiu de ce fiindcă era puţintel la trup, da’ pesemne ca să nu se plictisească închis în ea de atâta amar de vreme...”

„Ceva mai puţin impunător şi proaspăt n-aveţi?”

Cazaban zâmbi ca cel mai ospitalier proprietar de tarabă din Istanbul.

„Cum să nu? Un gigolo brazilian tranşat de amantele geloase, da’ anima e-n stare bună, un pompier chilian strivit binişor la cutremur, un sinucigaş bucureştean dependent de etnobotanice...”

„Ultimul cât costă?” se interesă Jurgis scotocindu-se prin buzunare şi constatând că n-are parale şi nici portofel.

„Nimic, stimate domn, e plăcerea meu şi hobbyul constant să mă ocup cu recuperările de acest gen... trebuie doar să semnaţi un angajament că după utilizare îl înapoiaţi în stare bună!”

Îi întinse un pix şi o coală, ce conţinea un soi de contract scurt, a cărui clauze constau într-un decalog

biblic sumar, enunţat de-a-ndoaselea: „să furi nu, ucizi să nu, preacurveşte jinduie nu, etc., doar al unsprezecelea punct suna picant: „nu înjura de dumnezei şi spală-te zilnic pe dinţi de preferinţă cu crezol sau alt dezinfectant forte”.

După ce citi şi se iscăli, Cazaban bătu din palme şi-n colibă veniră în fugă zece fete zdravene metise, negrese, creole aducând un linţou mare şi gros din în imaculat.

„Culcă-te colea, nimfele mele te-or legăna şi sub efectul transei de tip primar ne-om face trebuşoara iute...”

Jurgis se lungi în cârpa unduitoare, fetele începură să-l balanseze intonând o melodie dulceagă, naivă, fără cuvinte, iar vraciul se apropie de el cu şipul ales şi-o ţeavă lungă din sticlă argintată, groasă cât un antebraţ de bărbat voinic.

„Închide ochii şi deschide larg gura... nu e mare lucru, o să te doară un pic când fluidul vital pătrunde în pneumă!”

Se conformă, neliniştit, cu stomacul dând semnale esofagului, dar după câteva tentative eşuate tubul îi alunecă dincolo de epiglotă. Ceva nedefinit din măruntaiele sale se răzvrăti, cuşca toracelui luă foc, icni, horcăi scurt şi căzu într-o beznă fără repere.

9.

Grupul de inşi adunaţi în gura străzii îngrămădit în jurul corpului inert părea un sushi imens, gri-galben-verzui pal aşternut pe tava zgrunţuroasă de asfalt. Şuşoteau, mormăiau, curioşi, mâinile îi pipăiau membrele, toracele, faţa.

„Stropiţi-l cu apă, aduceţi amoniac, să sune cineva la garda sanitară, poate-i o epidemie... luaţi copiii de aici, faceţi loc, respiră, nu, nu are reflexe, puls da, ce chestie, eu l-am văzut primu’, stai nu pune mâna, lasă-l cum a picat...”

Jurgis deschise lent ochii şi se scutură de labele

gândacilor umanoizi, inspiră scurt, tuşi, scuipă o flegmă incoloră dar opacă şi întrebă înecându-se cu fragmentele expiraţiei, aspre şi moi în acelaşi timp:

„Unde-s… Ce s-a… Cine m-a…?

Sub omoplaţi şi palmele sprijinite de caldarâm, scurgându-se pe fondul aspru, cenuşiu al asfaltului, se conturară mici pete întunecate, jilave, de sudoare. Se ridică şi le făcu semn îngrămădiţilor că e conştient şi ar vrea să plece. Prin ţeastă i se învârtea un vortex de imagini, gânduri, idei confuze dar reuşi să scoată din apele tulburi o frază clară, imprimată ca un mesaj telegrafic.

„De fapt nu s-a întâmplat nimic… gecko-gangsterul, gagica obeză, vaporul, prăpăstiile himalayene, şamanul hebro-armean, toată polilоghia cu sufletul au fost un coşmar…”

Deasupra uşii lăcuite în roşu, mingea aurie rămase nemişcată şi după ce Lomis se reîntoarse în dugheana lui închizând-o cu o smucitură furioasă a clanţei.

Prin massa de trupuri îmbrăcate în salopete şifonate şi denim uzat îşi croi loc, despicând ca o etravă de pachebot valul uleios, împingând cu volumul copastiei undele de carne, oase fragile şi scoarţe epidermice râncede în lături prin simpla deplasare în spaţiu, o siluetă feminină masivă înţolită într-un taior negru.

Întoarse capul şi se înfioră în adierea odorii complexe, efluvii delicate de paciuli, violete şi cinamol amestecate cu parfumul de piele grăsoasă şi caldă de femeie.

„Mon amour, gemu ea cu glas timbrat, tremurat al unei văduve tinere, unde ai fost, eram disperată că m-ai părăsit, pe-urmă credeam c-ai murit, dar te-am regăsit enfin, iubi!”

La auzul vocii ei, inima începu să i se zbată în cuşca coastelor şi tot corpul i fu inundat de o senzaţie

neliniştitoare, dar plăcută, demult uitată. Deschise gura, răsuflând nestingherit şi articulă moale şi rar:

„Eu… nu ştiu… nu-mi amintesc nimic!”